

IPRIS

PO

Pentru propriul meu William, care m-a ajutat
să-i găseșc pe Rex și pe ceilalți

HW

The Hounds of Penhallow Hall. The Moonlight Statue
Holly Webb

Copyright text © 2017 Holly Webb

Copyright ilustrații © 2017 Jason Cockcroft

Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteti vizita pe

Aventuri la conacul Penhallow. Statuia din bătaia lunii
Holly Webb

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Justina Bandol

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Roxana Aneculăesei

Corectură: Emilia Achim

Copertă și prepress: Andreea Apostol

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WEBB, HOLLY

Aventuri la conacul Penhallow. Statuia din bătaia lunii /
Holly Webb; trad.: Justina Bandol – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3551-8

I. Webb, Holly

II. Bandol, Justina (trad.)

82-93-34=135.1

778.534.6

AVENTURI CONACUL PENHALLOW

la STATUIA DIN BĂTAIA LUNII

HOLLY WEBB

Ilustrații de JASON COCKCROFT

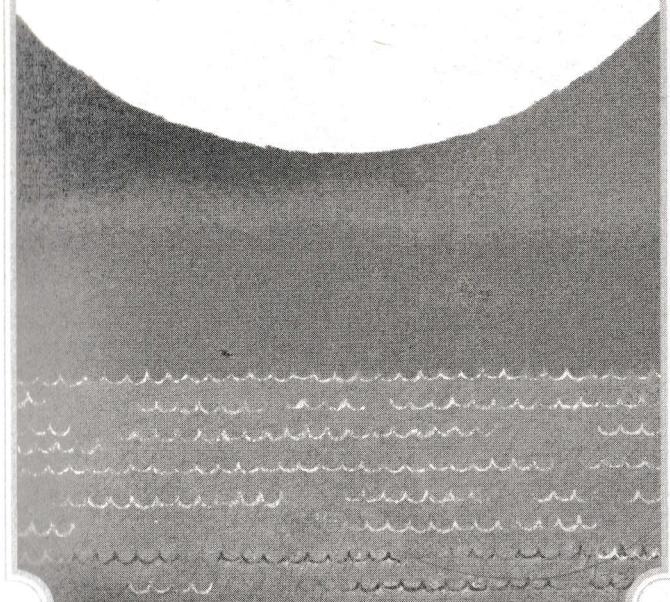
Traducere de Justina Bandol

București
2019

1

O aventură neașteptată

Polly privi în jur în apartamentul pustiu. Își simțea sufletul sfâșiat. Cum se putea ca toată viața lor să încapă într-un camion de mutări? Îi plăcuse foarte mult să locuiască la Londra, dar acum i se părea că Londra le uită prea repede. Pleau pe nesimțite din oraș, și nimeni nu le observa plecarea.

Altfel ar fi stat lucrurile dacă tata ar fi fost cu ele, se gândi Polly. Aruncă o privire pe fereastră la mama ei, care discuta cu șoferul dubei, arătându-i ceva pe telefon – probabil harta. Cei de la firma de mutări fuseseră cam sceptici în privința traseului spre conacul Penhallow. Drumurile din

zonă erau înguste și întortocheate, spusese mama, cu garduri vii înalte pe margini, apligate spre carosabil, încât nu se putea conduce repede. Pomenise des despre asta pe vremea când încerca s-o convingă pe Polly că mutarea în Cornwall e o idee bună. Cât de liniștit și de pașnic avea să fie – aproape fără mașini, doar câte un tractor din când în când sau poate, chiar, câte un om călare.

Lui Polly i se părea că mama exagerează puțin, dar își dădea seama de ce. Dacă ar fi locuit acolo anul trecut, tatăl ei ar fi fost încă în viață, nu? Niciun camion mare n-avea cum să încapă pe drumurile locale, aşa că nu l-ar fi împins și răsturnat de pe bicicletă.

Scutură scurt din cap, și vârful cozii de cal în care își prinsese părul o plesni peste față. Simți că ochii i se umezesc – își găsise o scuză dacă o vedea mama.

STATUIA DIN BĂTAIA LUNII

Fără să vrea, gândul îi zbura tot timpul la tatăl ei. Iar acum încerca, împreună cu mama, să ia de la capăt. De azi înainte aveau să fie doar ele, și nimeni n-avea să știe nimic altceva. Nimeni n-avea să mai facă mutra aceea fals măhnită când i se adresa. Nimeni n-avea să mai soptească în corridor, pe la spate: „Știai că tatăl ei a murit? L-a călcat un camion când mergea pe bicicletă“.

Colegii nu erau răi – sau cel puțin nu *voiau* să fie. Dar, din ianuarie, ceea ce se întâmpline cu tatăl ei devenise informația cea mai interesantă despre Polly. Povestea o urmărise tot anul școlar. Toată lumea părea să știe. În jurul ei domnea o atmosferă falsă și bizară, pentru că toți se purtau prea frumos și încercau să n-o supere. Nimeni nu mai avea voie să se certe cu ea. Prietenele păreau să meargă în vârful picioarelor în preajma ei. Becca, prietena ei cea mai

bună, se întrerupea tot timpul când stăteau de vorbă, ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu spune din greșală ceva îngrozitor. Lui Polly iî venea foarte greu să mai discute, cu atât mai mult despre ceva important. Chiar și profesorii erau ciudat de blânzi cu ea. Părea ridicol să te plângi că toată lumea se poartă prea frumos cu tine, dar Polly exact aşa se simtea.

Acum intrase însă în vacanța de vară, iar școala din satul Penhallow începea mai târziu decât școlile de la Londra. Polly avea șapte săptămâni la dispoziție în care nu trebuia să explice nimănuí că n-o are decât pe mama ei. Iar când mergea la școala cea nouă, putea să spună pur și simplu că nu are tată, și nimeni n-avea să-i pună întrebări. Totul avea să fie bine. De asta încerca să se convingă una pe alta ea și mama.

Își luă geaca de pe pervaz și trânti ușa în urma ei fără să se uite înapoi.

STATUIA DIN BĂTAIA LUNII

– Nu mi-ai spus că aşa o să arate! zise Polly, privind cu ochii căscați fațada conacului.

Zidurile de piatră într-o nuanță de un auriu spălăcit se întindeau pe o lungime incredibilă sub cerul albastru intens și părea că o mie de ferestre scânteiază urându-i bun venit.

– Ti-am spus că e mare! Si ti-am arătat și imagini!

Era adevărat. După ce fusese acceptată în postul de administrator, mama iî arătase lui Polly fotografii și broșuri și chiar un clip video de pe site-ul conacului. Îi spuse că e o clădire veche de peste patru sute de ani și că familia Penhallow locuise acolo dinainte s-o construiescă. Fusese una dintre cele mai bogate familii din Cornwall, iar camerele conacului erau pline de tot felul de obiecte de preț... Dar, cine știe de

ce, nimic din toate acestea nu-i dăduse lui Polly de înțeles cât de mare și de impunătoare avea să fie clădirea. Aici trebuiau să locuiască ele două?

Da, numai că într-o porțiune foarte mică din ea.

— Dacă privești pieziș, în spatele hornului, îi spuse mama, mijind ochii la acoperiș, cred că aia e fereastra dormitorului tău. Uite acolo sus, o vezi? Cu geamul rotund.

STATUIA DIN BĂTAIA LUNII

Polly zări într-adevăr deasupra acoperișului, aproape de vârful unui turnuleț, un cerc și simți că, undeva în adâncul ei, se aprinde o mică scânteie de entuziasm. Fu o senzație ciudată; era tristă de atâtă vreme! Poate mama avea dreptate, și amândurora le prindea bine o experiență nouă. Polly îi acceptase planul, dar nu-și închipuise niciodată că o să funcționeze. Fusese convinsă că nodul acela dur și înăbușitor din piept n-avea să-i mai dispară vreodată. Cum ar fi putut, când tata nu mai era? Dar, cumva, conacul acesta bătrân îi spunea: „S-ar putea să

ai parte de o aventură...“

— Mă bucur mult să te revăd, Anna. Și sunt încântat să fac cunoștință cu Polly. Stephen îi întinse mamei o cană uriașă cu ceai și dădu la iveală o cutie cu fursecuri. Probabil o să fiți pe-aici în cea mai mare parte a timpului, zise el. În pauză, toată lumea se adună în camera personalului, aşa că întotdeauna e ceai, iar dacă știți să căutați, găsiți și fursecuri.

Polly luă zâmbind unul din cutie. Îi plăcea Stephen — arăta cam jerpelit în hanoracul lui inscripționat cu „Conacul Penhallow“, cu ghețele pline de noroi și claiua de păr cârlionțat, dar ochii lui albaștri erau energici și prietenoși.

Vreo douăzeci de voluntari făceau pe ghizii la conac, iar una dintre sarcinile de serviciu ale mamei lui Polly era să-i superviseze. Dar singurii care aveau să locuiască permanent aici erau ea, Stephen și Polly. Stephen le spusese că stă

STATUIA DIN BĂTAIA LUNII

într-o fostă aripă a grajdurilor, transformată în căsuță. Ca grădinar-șef, avea și el în subordine o mulțime de oameni. Dar toți plecau acasă la ora șase.

— Vrei puțin ceai, Polly? Sau niște sirop? zise Stephen deschizând încrezător ușa unui bufet. Ăăă, scuze... Se pare că trebuie să mai cumpărăm. Cred că de vreun secol la Penhallow nu mai locuiește nimeni care să aibă sub treizeci de ani!

— Serios?

Polly se întoarse brusc de la fereastră. Nu-și putea lua ochii de la peisaj. Parcul conacului era superb, luxuriant în lumina soarelui, dar, și mai frumos, printre copaci i se părea că deslușește sclipirea mării.

— N-a mai fost niciun copil? Familia care a locuit aici n-a avut copii?

— Familia Penhallow a vândut conacul în 1920. De atunci a trecut prin mâinile mai